

Opel fabriekssluiting in Antwerpen

De verdediging van de arbeidsplaatsen vereist een rebellie tegen de nationale verdeelpolitiek van de vakbonden

Verklaring van de Duitse Partij voor sociale gelijkheid:

Het besluit van de concernleiding van General Motors (GM) om de Opel fabriek in Antwerpen stil te leggen, luidt een nieuw stadium in de discussie over de fabrieken van Opel-GM in Europa in.

Voor de ogen van alle werknemers die in de afgelopen maanden en jaren de strijd om de arbeidsplaatsen bij GM-Europa hebben gevolgd, wordt nu duidelijk waartoe het nationalisme van de vakbonden, hun systematisch zaaien van verdeeldheid onder het personeel, het voortdurend tegen elkaar uitspelen van de productievestigingen en ook het doen van steeds verdergaande concessies door loonsverlaging en sociale afbraak, leiden.

Twee dingen maakt het besluit tot stillegging in Antwerpen onomwonden duidelijk:

Ten eerste is dit het begin van een algemeen offensief tegen alle werknemers in alle vestigingsplaatsen van GM-Opel. De aangekondigde 8.300 ontslagen zijn slechts het begin; verdere fabriekssluitingen zullen volgen. Tegelijkertijd worden de ontslagen gebruikt om de afpersing van de medewerkers te versterken en meer massieve loonsverlagingen en sociale afbraak door te zetten.

Ten tweede: Het stilleggen van de fabriek in Antwerpen was een basiselement van de Magna-strategie, die vervolgens door GM werd overgenomen. Zij was door de Duitse vakbond IG Metall en de Duitse ondernemingsraden in nauwe samenwerking met het zogenaamde Europese Werknemersforum (European Employee Forum EEF) opgesteld. De IGM-ondernemingsraden hebben systematisch naar de stillegging van de Belgische fabriek toegewerkt, om de productie in het Duitse Bochum „te redden“.

De holle frases over medeleven en solidariteit die momenteel bij de fabriek in Antwerpen binnenkomen zijn wat betreft cynisme en huichelarij nauwelijks te overtreffen.

Zij kunnen echter niet verhullen dat de IG Metall het stilleggen heeft gewild en dat de oorspronkelijke plannen daarvoor in het kader van het Magna-concept werden opgesteld op het kantoor van Klaus Franz van de ondernemingsraad in het Duitse Rüsselsheim.

Een simpele, maar zeer belangrijke conclusie is aldus: De verdediging van de arbeidsplaatsen en het tegengaan van de fabriekssluiting kan niet langer in de handen van de ondernemingsraden en vakbonden blijven. Zo lang deze corrupte bureaucratie het personeel onder controle kan houden, is elk verzet tot mislukken gedoemd. Werknemers dienen de vakbondsfunctionarissen en ondernemingsraden zo te beschouwen als ze zijn: hoogbetaalde lakeien en handlangers van de concernleiding. Ze moeten hen in openbare vijandschap tegemoet treden en het verzet tegen de fabriekssluiting in samenwerking met het personeel in andere vestigingsplaatsen volledig onafhankelijk van de vakbonden organiseren.

Veel werknemers zijn terecht woedend. Zij voelen zich duchtig verraden en in de steek gelaten. Ook omdat de Belgische vakbonden en hun bedrijfsfunctionarissen geen steek beter zijn dan de Duitse. Zij zijn sinds jaar en dag in het European Employee Forum vertegenwoordigd en zeer goed bekend met de corrupte praktijken van Klaus Franz. Zij wisten dat zijn toestemming voor het stilleggen van de Belgische fabriek in het kader van het Magna-plan verbonden was aan een ondernemingsparticipatie voor de ondernemingsraden van 10 procent. Geen van hen bracht deze plannen aan het licht en mobiliseerde het personeel. Nog steeds werkt Rudi Kennes als vakbondchef in Antwerpen en plaatsvervangende voorzitter van het Europese Ondernemingsraadforum zeer eng met Klaus Franz samen.

De noodzaak van een internationale socialistische visie

Ondanks de begrijpelijke woede en verontwaardiging van veel werknemers over het aangekondigde stilleggen van de fabriek en de uitverkoop door de vakbonden, is het noodzakelijk het hoofd koel te houden en zich op een strijd voor te bereiden die belangrijke vragen vanuit politieke visies aan de orde stelt.

De rechtse politiek van de vakbonden komt direct voort uit hun onvoorwaardelijke onderwerping aan het kapitalistische winststelsel. Daarom beweren zij dat het afbouwen van arbeidsplaatsen, loonverminderingen en sociale afbraak onvermijdelijk zijn.

Het is daarom noodzakelijk de crisis in de auto-industrie te begrijpen in samenhang met de internationale financiële en economische crisis. De geplande fabriekssluiting en massaontslagen bij Opel en in andere concerns maken deel uit van de massieve sociale aanvallen, waarmee de heersende klasse de last van de internationale economische crisis op de bevolking afwentelt. In Duitsland, België en alle andere landen hebben de regeringen honderden miljarden euro ter beschikking gesteld om de banken zogenaamd te redden. Zij hebben de staatskassen aan de grote concerns en de financiële aristocratie ter beschikking gesteld om hun winsten uit speculaties en particuliere verrijking te beschermen. Tegelijkertijd leggen zij de werkende bevolking drastische spaarmaatregelen op.

De crisis in de auto-industrie en in alle andere branches kan alleen worden opgelost, wanneer de maatschappelijke verhoudingen een volledig nieuwe grondslag krijgen. De macht van de banken die voor de economische crisis verantwoordelijk zijn en die al weer grootscheeps afromen, moet worden gebroken door hen te onteigenen, in publieke dienstverleningsbedrijven om te zetten en aan democratische controle te onderwerpen.

De autoconcerns zelf moeten in publieke, democratische, door de werknemers bestuurd eenheden worden veranderd. Alleen zo kan de economie verder worden ontwikkeld, zodat de maatschappelijke behoeftes en niet de particuliere opeenhopen van winst worden gediend.

Alleen op basis van deze socialistische visie is een doeltreffende strijd tegen de geplande fabriekssluiting en ter verdediging van alle arbeidsplaatsen in alle vestigingsplaatsen mogelijk.

Om de invloed van de vakbondbureaucratie en haar nationalistische politiek te stoppen is het noodzakelijk om onafhankelijke fabriekscomite's op te bouwen. Zij moeten contact opbouwen met alle Europese GM-fabrieken, met het GM-personeel in de Verenigde Staten en de werknemers in andere autofabrieken en industrieën. De strijd tegen de globaal opererende concerns vereist een internationale strategie.

Acties ter verdediging van de fabrieksinstallaties – bezettingen van de fabriek, stakingen en massademonstraties – moeten het uitgangspunt worden van een brede politieke mobilisering tegen de concerns en de regering.

Wij, de Duitse Partei für Soziale Gleichheit (PSG), komt als Duitse sectie van het Internationale Comité Vierde Internationale op voor een dergelijk internationaal socialistisch programma. Wij doen dit in nauwe samenwerking met onze zusterorganisaties de Socialist Equality Party in Groot-Brittannië en de Verenigde Staten. Op de *World Socialist Web Site* publiceren wij een socialistisch dagblad op het internet.

Wij bieden jullie onze politieke steun aan in de strijd tegen de fabriekssluiting en ter verdediging van alle arbeidsplaatsen en verzoeken hierbij dringend iedere lezer van dit pamflet met de PSG en de redactie van de WSW contact op te nemen.

Weitere Informationen: www.gleichheit.de

Partei für Soziale Gleichheit • PSG

Postfach: 040 144 • 10061 Berlin

E-Mail: psg@gleichheit.de

Telefon: (030) 30 87 24 40

Presserechtl. verantw.: L. Niethammer, Postf. 040144, 10061 Berlin